

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/332/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617200268
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617200268.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu K. banka N., a.s., so sídlom L., E. XX, F. XX XXX XXX proti žalovanej I. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, o zaplatenie 4.631,04 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 09. augusta 2017, č.k. 6Csp/29/2017-61, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti (výrok II.) m e n í tak, že žalovaná
je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 215,30
eur od 30.12.2016 do zaplatenia.

V časti, ktorou bolo žalovanej povolené zaplatiť peňažné plnenie v splátkach a
rozhodnuté o trovách konania rozsudok z r u š u j e a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu
prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.631,04 eur spolu s úrokom vo výške 215,30 eur, s úrokom z omeškania 2,01 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.631,04 eur od 30.12.2016 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach vo výške najmenej 81,61 eur mesačne splatných vždy k 25. dňu kalendárneho mesiaca s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane ku dňu splatnosti nezaplatenej splátky splatnosť celého nezaplateného plnenia (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a o trovách rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,738 % (výrok III.). Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná, ktorá nekonala v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, uzavreli dňa 08.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva má všetky podstatné náležitosti a je platná. Žalobca poskytol žalovanej na podklade zmluvy plnenie (úver), pričom žalovaná úver riadne a včas nesplácala. Žalobca žalovanú upozornil upozornením zo dňa 26.10.2016 na možnosť uplatnenia práva na zosplatenie celého úveru, pričom ju vyzval na dodatočné splnenie svojej povinnosti. Žalovaná napriek výzve dlžné splátky nezaplatila. Žalobca preto dňa 29.12.2016 dlh zosplatnil. Zosplatenie bolo vykonané v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je teda platné. V súlade s listinnými dôkazmi o výške dlhu predloženými žalobcom, ktoré žalovaná nerozporovala, súd prvej inštancie priznal žalobcovi istinu 4.631,04 eur, úrok do zosplatenia 215,30 eur a úrok z omeškania do zosplatenia 2,01 eur. Keďže bola žalovaná so zaplatením svojho dlhu v omeškaní, súd žalobcovi priznal v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka popri istine aj úrok z omeškania z dlžnej istiny 4.631,04 eur od 30.12.2016 (odo dňa nasledujúceho po zosplatení dlhu) do zaplatenia.

1.2 Zamietajúcu časť rozsudku (zamietnutie úroku z omeškania z nezaplateného zmluvného úroku 215,30 eur) súd prvej inštancie zdôvodnil tým, že zákonodarca v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka rozlišuje „pohľadávku“ a „prísľušenstvo“. Prísľušenstvom je okrem iného úrok a aj úrok z omeškania. Ak zákonodarca hovorí o tom, že v občianskom práve je možné priznať prísľušenstvo „pohľadávky“ a nehovorí o tom, že je možné priznať prísľušenstvo z „prísľušenstva“ (teda ani úrok z omeškania z úroku), tak v súlade s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné toto ustanovenie v spotrebiteľských právnych vzťahoch prelomiť ani dohodou zmluvných strán, ktorá by bola odchýlením sa od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, čo je neprípustné. Preto súd žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal priznania úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 215,30 eur od 30.12.2016 do zaplatenia zamietol.

1.3 K lehote na plnenie súd prvej inštancie uviedol, že ustanovenie § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) interpretoval v kontexte s čl. 2 ods. 1 a čl. 6 ods. 2 CSP s prihliadnutím na charakter právneho vzťahu strán sporu (ide o spotrebiteľský spor), na charakter žalobcu (banka) a žalovanej (fyzická osoba, matka starajúca sa o maloleté dieťa). Podľa súdu prvej inštancie možno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby strpel, že prisúdená suma mu bude žalovanou zaplatená v splátkach. Žalobca už pri uzatváraní zmluvy so žalovanou očakával, že plnenie mu bude zaplatené v splátkach. Z okolností vyplýva, že nie je dôvodné očakávať, že by žalovaná mala dostatok prostriedkov na zaplatenie celej prisúdennej sumy naraz. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v súlade s princípom spravodlivosti a zároveň v súlade s princípom ochrany slabšej strany sporu bude, ak určí splatnosť dlhu v splátkach, pričom výšku splátky určil tak, ako bola dohodnutá v zmluve o úvere. Takto je možné predísť prípadnému nútenému výkonu rozhodnutia v prípade, ak bude žalovaná plniť splátky riadne a včas, zároveň však bude žalobca dostatočne chránený pred neplnením si povinností žalovanou tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas nastane splatnosť celého dlžného plnenia.

2.1 Proti uvedenému rozsudku v zamietajúcej časti, ako aj v časti, v ktorej súd prvej inštancie povolil žalovanej splácať dlh v splátkach, a vo výroku o náhrade trov konania podal žalobca včas odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (pre nesprávne právne posúdenie veci) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovanú uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie odôvodnil tým, že sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie, podľa ktorého nie je možné žalobcovi priznať úrok z omeškania z úroku, pretože úrok aj úrok z omeškania predstavujú prísľušenstvo pohľadávky. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2008, sp. zn. 4Cob/62/2007, pričom s poukazom na ústavný princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je aj predvídateľná a konzistentná judikatúra, má žalobca za to, že má popri nároku na úrok z omeškania z istiny dlhu aj nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov, ktoré boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatenia a tento sa ďalej (t. j. po zosplatení celého dlhu) nenavýšoval. Z tohto dôvodu nejde podľa žalobcu o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá ma zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov. Ak by sa mala aplikovať prax, ktorú predpokladá odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, znamenalo by to, že v prípade omeškania dlžníkov s plnením dlhu, ktorý pozostáva výlučne zo zmluvných úrokov, by veritelia nemali nárok na žiadnu zákonnú sankciu. Keďže splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, teda v splátkach zahŕňajúcich splácanie príslušnej časti istiny i úroku. Riadnym plnením splátky je len zaplatenie celej splátky v termíne splatnosti. V prípade, že dlžník neuhradí splátku v dohodnutej výške a v dohodnutom termíne splatnosti, ocitá sa v omeškaní, pričom omeškanie je sankcionované povinnosťou platiť úrok z omeškania. Ak by dlžník splácal len tú časť splátky, ktorá predstavuje úhradu istiny, bolo by v rozpore s logikou veci, ak by bol od momentu omeškania odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku z jej zmluvne dohodnutej výšky na výšku sankčného úroku z omeškania. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, č.k. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014, podľa ktorého dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú prísľušenstvom pohľadávky, majú však iný právny dôvod, veriteľ ich môže požadovať popri sebe a zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali.

2.2 Vo vzťahu k rozhodnutiu o povolení splácať dlh v splátkach žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 24Co/322/2016-85 zo dňa 01.03.2017, na uznesenie Krajského súdu v Žiline, č.k. 7Co/33/2017-62 zo dňa 22.02.2017, na rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 11Co/91/2017-138 zo dňa 16.05.2017 a na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k.

23Co/498/2016-72 zo dňa 15.05.2017. Uvedol, že vzhľadom na čas od podania žaloby na súd mala žalovaná možnosť prejať svoju snahu a záujem dlh uhrádzať, no po zosplatnení nevykonala žiadnu úhradu. Pri danej výške splátky žalovaná uhradí len istinu bez príslušenstva za viac než 4 roky. Splnenie celého dlhu tak bude trvať neúmerne dlho a žalovanej narastú úroky z omeškania, čo nie je v jej prospech. Žalobca má za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú pohľadávku, vôbec sa nezaoberal majetkovými pomermi žalovanej, ale svoje zistenia obmedzil výlučne na tvrdenia žalovanej. Posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by podľa žalobcu malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kde pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia nebude rozhodujúci iba predpokladaný mesačný príjem, prípadne vyživovacia povinnosť žalovaného, ale jeho celkové majetkové pomery. Napokon sa žalobca v odvolaní vyjadril aj k výroku o trovách konania a uvedol, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, preto súd nemal prihliadať na úspech v časti príslušenstva a mal priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko v tomto rozsahu priznal žalobcovi istinu.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že si je vedomá svojho finančného záväzku voči žalobcovi. Nakoľko však ostala sama s maloletým dieťaťom, jej príjem predstavuje 450 eur mesačne a výživné na dieťa zatiaľ nedostáva, nie je možné z jej strany uhradiť dlh jednorazovo. Vie splácať dlh mesačne v splátkach najviac po 50 eur mesačne. Je vo veľmi zložitej finančnej situácii, preto žiada súd o prihliadnutie na tieto skutočnosti.

4. Žalobca v ďalšom písomnom vyjadrení uviedol, že trvá na podanom odvolaní a na svojom negatívnom stanovisku k splácaniu dlhu v splátkach. Má za to, že priznanie dlhu v splátkach je výnimočným oprávnením, ktoré musí byť dostatočne odôvodnené konkrétnymi majetkovými pomermi žalovaného. Stanovenie splátok požadovaných žalovanou by bolo v rozpore s ústavne garantovanou zásadou rovnosti účastníkov konania, keďže žalobca by ako veriteľ obdržal poskytnuté finančné prostriedky po neúmerne dlhej dobe. Žalovaná tvrdené skutočnosti nepodložila žiadnymi listinnými dôkazmi, ktoré by potvrdzovali a odôvodňovali možnosť pripustenia splátok. Pri povolení splátok je nevyhnutné, aby nešlo o svojvoľné rozhodnutie bez doloženia relevantných dôkazov preukazujúcich majetkové a sociálne pomery žalovaného.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie vyhovel žalobe a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.631,04 eur spolu s úrokom 215,30 eur, s úrokom z omeškania 2,01 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.631,04 eur od 30.12.2016 do zaplataenia. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmaval.

6. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že zamietajúci výrok napadnutého rozsudku je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. h) CSP a výrok o lehote na plnenie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietajúcejmu výroku rozsudku súdu prvej inštancie spočívalo na právnom posúdení otázky, či veriteľ (spotrebiteľského) úveru má nárok na úrok z omeškania z vyčísleného zmluvného úroku. Súd prvej inštancie argumentoval v prospech neexistencie takéhoto nároku ustanovením § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (definícia príslušenstva pohľadávky). Naopak, žalobca v odvolaní argumentoval v prospech existencie nároku na úrok z omeškania z vyčísleného zmluvného úroku odkazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2008, sp. zn. 4Cob/62/2007, podľa ktorého pri omeškaní so zaplataením úrokov z poskytnutého úveru je možné požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania. Pokiaľ žalobca v odvolaní odkazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, č.k. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014, odvolací súd uvádza, že tam Najvyšší súd Českej republiky síce konštatoval, že dohodnuté úroky a úroky z omeškania môže veriteľ požadovať popri sebe (dohodnuté úroky aj úroky z omeškania z nezaplataenej istiny), ale neriešil otázku, či možno požadovať úrok z omeškania z nezaplataených zmluvných úrokov.

8. Odvolací súd považuje za vhodné uviesť, že mu je známe aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 35Odo/101/2002 z 24.03.2004 (R 5/2006), obsahujúce rovnakú argumentáciu, ako

uviedol súd prvej inštancie. Skutkové okolnosti uvedenej veci boli odlišné od tu zisteného skutkového stavu - tam išlo o dohodnuté úročenie splátok kúpnej ceny pri kúpnej zmluve, kde dohodu o úrokoch možno považovať za vedľajšie dojednanie. Naopak, pri zmluve o úvere (aj pri zmluve o spotrebiteľskom úvere) je zmluvný úrok podstatnou, definičnou náležitosťou úveru (§ 497 Obchodného zákonníka). Odvolací súd si je vedomý aj ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. sp. zn. 33Cdo/2041/2008), avšak v praxi slovenských súdov je táto otázka rozhodovaná odlišne - v prospech existencie nároku na úrok z omeškania pri omeškaní s plnením zmluvného úroku (okrem rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, citovaného odvolateľom, pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/143/1998, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí pod R 59/1998 a v časopise Zo súdnej praxe pod č. 43/2000): Pri zmluve o úvere sú úroky súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania.

9. Aj keď vyššie citované rozhodnutia sú prevažne z oblasti obchodného práva, pričom spotrebiteľský právny vzťah je potrebné posudzovať podľa noriem občianskeho práva, z hľadiska definície úrokov a úrokov z omeškania a nároku na tieto plnenia odvolací súd považuje za aplikovateľné aj rozhodnutia obchodných senátov. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, (zmluvný) úrok aj úrok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka súčasťou príslušenstva pohľadávky. Toto ustanovenie však nie je možné interpretovať tak, že by neexistoval nárok na úrok z omeškania z príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania totiž nie je upravený ustanovením § 121 ods. 3, ale ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré neviaže úrok z omeškania na istinu, resp. na „pohľadávku“ (pojem použitý v § 121 ods. 3), ale na „omeškanie s plnením peňažného dlhu“. Podľa názoru odvolacieho súdu pod pojem „dlh“ je možné zahrnúť aj nezaplatený zmluvný úrok, preto v prípade omeškania dlžníka patrí veriteľovi úrok z omeškania aj z takéhoto dlhu.

10. Podstatné je podľa názoru odvolacieho súdu tiež rozlišovanie medzi úrokmi z úrokov (tzv. anatocizmus) a úrokmi z omeškania z úrokov. Na rozdiel od (zmluvných) úrokov úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus, ktorý nastupuje zo zákona (§ 517 Občianskeho zákonníka, § 369 Obchodného zákonníka). Ak by sa v právnych vzťahoch, vzniknutých pred novelou Občianskeho zákonníka, ktorou bolo vložené ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety, aplikoval Obchodný zákonník, podľa § 369 Obchodného zákonníka je nárok na úrok z omeškania viazaný na omeškanie so splnením „peňažného záväzku alebo jeho časti“. Aj tu možno uviesť, že súčasťou záväzku dlžníka sú aj zmluvné úroky.

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že veriteľ zo zmluvy o úvere (vrátane zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. zmluvy o úvere, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou) má nárok nielen na vrátenie istiny a na zmluvný úrok (do zosplatenia úveru, čo však nebolo predmetom tohto odvolacieho konania), ale v prípade omeškania dlžníka má tiež právo požadovať úrok z omeškania nielen z nezaplatenej časti istiny, ale aj z nezaplateného zmluvného úroku. Preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že v napadnutej časti žalobe vyhovel a priznal žalobcovi úrok z omeškania z nezaplateného zmluvného úroku.

12. Pri určení výšky úroku z omeškania odvolací súd postupoval podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalobcom požadovaná výška úroku z omeškania 5 % ročne nebola v rozpore s uvedenými ustanoveniami, odvolací súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne. Napokon, pokiaľ ide o sumu, z ktorej má žalobca nárok na úrok z omeškania, z prepočtu zmluvných úrokov, predloženého žalobcom, vyplýva, že celý ním vyčíslený zmluvný úrok vo výške 215,30 eur vznikol v čase pred predčasným zosplatením úveru, preto má žalobca nárok na zmluvný úrok v ním uplatnenej výške 215,30 eur (ktorý mu už priznal súd prvej inštancie), ako aj nárok na úrok z omeškania z takto vyčísleného zmluvného úroku (keďže tento zmluvný úrok žalovaná do rozhodnutia odvolacieho súdu nezaplatila).

13. Pokiaľ ide o povolenie žalovanej uhrádzať žalobcovi priznané plnenie v splátkach, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by prichádzalo do úvahy až v štádiu prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia. Podľa § 232 ods. 3 CSP súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu na plnenie, pričom pod určením dlhšej lehoty je potrebné rozumieť aj určenie (povolenie) splátok. Povolenie

splátok povinnému subjektu (žalovanému) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, ktorý je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Napokon aj pre oprávneného je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz.

14. Odvolací súd však musel dať za pravdu žalobcovi, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sú síce uvedené dôvody na povolenie splátok žalovanej, avšak len vo veľmi všeobecnej rovine („nie je dôvodné očakávať, že by žalovaná mala dostatok prostriedkov na zaplatenie celej prisúdenej sumy naraz“), pričom sa opierajú len o tvrdenia žalovanej, bez akýchkoľvek dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku a ani zo spisu nie je zrejmé, aké zistil súd prvej inštancie príjmy, výdavky, majetkové pomery, prípadne iné relevantné okolnosti na strane žalovanej, ktoré súd viedli k povoleniu splátok. Okrem tvrdenia, že ostala sama s dieťaťom, žalovaná k svojim príjmom, výdavkom a majetkovým pomerom neuviedla nič (to, že jej príjem predstavuje 450 eur mesačne, doplnila až vo vyjadrení k odvolaniu). Ani v spise nie sú založené žiadne listinné dôkazy, z ktorých by bolo možné urobiť záver o potrebe umožniť žalovanej úhradu priznaného plnenia v splátkach. Bremeno tvrdenia (t. j. povinnosť uviesť skutkové okolnosti relevantné pre požadované rozhodnutie súdu) a dôkazné bremeno (t. j. povinnosť tvrdené skutkové okolnosti preukázať predložením alebo navrhnutím relevantných dôkazov) v tomto prípade zaťažuje toho, kto žiada o povolenie splátok, t. j. žalovaného. Keďže ide o spotrebiteľský spor, môže súd vykonávať dôkazy (v prospech spotrebiteľa) aj nad rámec návrhov strán, avšak nemôže rozhodnúť bez dôkazov.

15. Nemožno sa stotožniť ani s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie, že žalobca už pri uzatváraní zmluvy so žalovanou očakával, že plnenie mu bude zaplatené v splátkach, a preto teraz možno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby strpel, že prisúdená suma mu bude žalovanou zaplatená v splátkach. To, že v zmluve o (spotrebiteľskom) úvere bolo dohodnuté plnenie v splátkach, neznamená, že aj plnenie rozsudkom priznanej nezaplatennej sumy možno žalovanému umožniť v splátkach. Na rozdiel od splátok dohodnutých v zmluve, splátky rozsudkom priznaného plnenia nie sú dohodou strán, ale sú určené súdom, pričom súd je pri rozhodovaní viazaný procesnými predpismi. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP výslovne vyžaduje, aby išlo o odôvodnené prípady, teda predĺženie lehoty na plnenie, resp. povolenie splátok musí byť v rozsudku dostatočne skutkovo odôvodnené. Keďže v tomto prípade povolenie splátok nebolo v rozsudku skutkovo odôvodnené a ani zo spisu nevyplývalo, že by žalovaná uniesla bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k povoleniu splátok, odvolací súd musel dať za pravdu odvolateľovi (žalobcovi) v tom, že súd prvej inštancie v tejto časti nedostatočne zistil skutkový stav, keď v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal potrebné dôkazy. Keďže vykonanie tohto dokazovania presahovalo rámec odvolacieho konania (nejde o dokazovanie vo vzťahu k nároku vo veci samej, teda vo veci samej mohol odvolací súd rozhodnúť aj bez vykonania takéhoto dokazovania), nebolo účelné doplniť dokazovanie k tejto otázke v odvolacom konaní, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa splatnosti priznaného plnenia zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná potrebné dokazovanie, ako je naznačené vyššie, a pri rozhodovaní o povolení splátok a prípadne pri určovaní ich výšky prihliadne na zistené príjmy a výdavky, resp. majetkové pomery žalovanej, na výšku priznaného plnenia, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda, aby sa do práva žalobcu na priznané plnenie zasiahlo v čo najmenšej nevyhnutnej miere.

17. Keďže odvolací súd čiastočne zrušil napadnutý rozsudok (aj keď len vo výroku o povolení uhrádzať priznané plnenie v splátkach), zrušil aj súvisiaci výrok o trovách konania (§ 379 písm. a) CSP). O trovách konania pred súdom prvej inštancie, aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (v rozhodnutí o určení lehoty na plnenie, resp. o povolení splátok).

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).